

A STUDY OF GOVERNANCE MANAGEMENT ADMINISTRATION ORGANIZASTION IN THAILAND

Supapond Paneeya*

Abstract

The examination of a long period of local histories and cultures of people living in present Thailand could reveal the fact that there were around 20 – 30 power-centers at least, before the emergence of the modern nation state about 100 years ago. The habitants in the east and Northeast regions in the past were mainly the Laotians, While in the Central region were composed of Siamese, Mon and Chinese. Apart from these main groups, there were various types of Mon-Khmer ethnic groups, Chams, Chongs, Karens, Malays, Shoans, Indians, Arabs, Vietnamese, and plenty types of Tai-speaking ethnic peoples. Tracing history back in this way, it is, therefore, so astonishing to see how 5-6 millions of habitants one century ago could be merged and blended from various ethnic groups to be the “oneness,” namely Thai.

Keywords: Governance Management, Administration Organizastion

*

Ph.D. Candidate Doctor of Philosophy in the Faculty of Social Science, Magadh University, Bodh-Gaya, India.

Student's of Doctor of Philosophy in the Faculty of Social Science, Magadh University, Bodh-Gaya, India.

Problems of measuring ‘local capability’ in Thailand

Almost ten years of decentralization have brought forth several contentious issues concerning the state of local governance in Thailand. The main questions are these : has Thailand’s decentralization really promoted local democracy, and has it responded to the increasing demands from local residents? Assuming that local democracy has been promoted during the past decade, which factors have been responsible for achieving the desired results? There are also technical questions : how can we quantitatively measure the degree of improvement of local governance in an objective and impartial manner? The capability of a LAO and the capability of its head can be two different matters.

Moreover the capability of a Thailand cannot be measured simply by its financial capacity. What is more, so far as Thailand are concerned, independence in decision-making and in policy implementation does not automatically guarantee good results : in assessing effectiveness, some people place the emphasis on ‘independence’ from external groups, while others stress the importance of the ‘result-base’. In short, there is no easy way to measure a Thailand capability.

In analyzing ‘local capability’, we have used several sets of indicators to measure the degree of local good governance, such as the number of prizes Thailand have been awarded

and the number of local ordinances passed by local councils over a certain period of time. In Thailand, it is quite common for Thailand to be given prizes for their best practices, such as tax collection, the promotion of cooperatives, environmental protection, community development and so forth. These prizes are given by various governmental agencies and institutions, such as the Ministry of the Interior, the Department of Local Administration, the Community Development Department, the Ministry of Natural Resources and Environment, the Ministry of Agriculture and Cooperatives, the Prime Minister’s Office, Provincial Governors, King Prchatipok’s Institute, and various Ratchaphat Institutes. Local ordinances are considered to be a direct means whereby the Thailand tackles local problems such as garbage collection, sanitary matters, other environmental issues, local tax collection, and so forth. Therefore, we can assume that the more prizes a Thailand is awarded, and the more local ordinances it issues, the higher the quality of the local governance that the Thailand provides. The following question then naturally arises : how do such Thailand manage to improve the quality of their local governance? There are three possible explanations.

One is that the president of the Thailand is particularly capable and that his or her leaderships satisfactorily responding to local demands. A second possibility is that the Thailand itself has improved its capability and has devised mechanisms that successfully cater

for local needs. A third possible explanation is that the Thailand has learned creative measures through various interactions, including those with other Thailand those with central government officials, and those with local residents and other relevant persons. The question is how we can measure these factors in a quantitative and objective way? Our analysis rests on the following assumptions: the more frequently Thailand staff meet related people, the greater the autonomy of the Thailand. Thus, our questionnaire asks how often the Thailand meets with related people, by which we mean the staff of other Thailand, officials attached to the Ministry of the Interior, officials attached other important agencies (such as school teachers and health center officials), Kamnan and/or village headmen, and local residents. In order to put these questions efficiently, we placed related questions, such as those pertaining to educational decentralization and environmental issues, into other sections.

In our survey, we distributed questionnaire forms not only to Thailand presidents, but also to Thailand clerks. We have assumed that the more capable the local clerk, the higher the autonomy that the Thailand enjoys. The question is, how can we measure the degree of capability of the Thailand officials? We have assumed that personal qualifications such as age, experience, former occupation, education may be important independent factors. Thus, and as a logical progression from our assumption, we have also investigated the relationship between the performance of the

Thailand and the personal qualifications of the president and/or clerk. In the next section, we will show the results of our analysis, based on the research survey that we conducted in June 2006.

The Central Government

The extent of the kingdom and its poor communications partly explain why the central government knew so little about the provinces, let alone about frontier incidents. But, for much of the nineteenth century, exact information about what was happening in the provinces was not required by the central government. The Kingdom of Siam was not, in the modern sense of the word, a unitary state with a centralized administration, although it did function in a cohesive manner. Reforms were needed, but their necessity cannot be gauged and the feat of carving them into effect cannot be appreciated, unless the previous form of central government and provincial administration is understood.

In theory, the government and administration of Siam were neatly regulated. There was a place for every man and every institution in the Kingdom. At the top of the hierarchy, there was the absolute monarchy, who was sanctified as a god and as a Bodhisattva according to the cult of Deva-Raja and the beliefs of Mahayana Buddhism.¹⁷ The relationship between the King and his people was symbolized by the ‘royal language’ (rachasap). A subject called himself ‘the servant of the excellent enlightenment’, and addressed the King from ‘under the dust of the sole of

your august feet', When the King ascended the throne, he commenced to 'partake of the royal treasure', and when he passed an edict, the people were informed that 'These are His Majesty's words promulgated as Royal Order like the roaring of the Lion'.

Theoretically, the King's government was Functionally differentiated. There were two Prime Ministers or Akkramaha senabodi, one the civil, the Mahatthai, and the other for the military, the kalahom, administration of the country.¹⁹ Below them came the 'Four Supporting Ministers', the Senabodi Chatusadom, the Minister of the Metropolis-Wiang, the Minister of the Palace, Wang, the Minister of Finance, Khlang, and the Minister of Agriculture-Na. The Ministry of the Metropolis collected the rates and taxes and administered fines for minor offences within the metropolitan area of Bangkok. The Ministry of the Palace,. Because it was nearest to the King who was the fount of justice,. Had charge of the civil and criminal courts and made judicial appointments throughout the country. The Ministry of Finance controlled the financial administration of the country; and one of its departments, the Krommatha, dealt with foreign affairs, because the Ministry came into frequent contact with foreigners at a time when overseas trading was largely a royal monopoly in the first half of the nineteenth century. The Ministry of Agriculture made sure that ploughing was started at the right time of year and issued title deeds which gave the peasantry their security of tenure. Below these top six ministers were the six

Councillors, the Montri, who were in charge of the defence of the palace, the royal scribes, the registration of the people, the expenditure of the revenue, the royal wardrobe, and the religious affaire of the country. Two generals commanded the land and the sea forces respectively.²⁰

The administration of justice was regulated by an elaborate set of checks and balances. A court of twelve Brahmins, learned in the laws. Decided, first of all, to which court a particular case should go. When the case had been heard, the evidence was returned to the Brahmins, who then gave judgement. The sentence was passed, however, by a judge of punishment, the phu prap. An appeal against the verdict could be made to the King.

The provincial administration was divided between three ministries. The northern parts were under the Prime Minister for civil administration, the Mahatthai, the south was under the Prime Minister for military administration, the Kalahom, and the seaboard provinces near Bangkok, presumably because they were involved with trade, were under the department for Foreign Affairs, the Krommatha, in the Ministry of Finance.

The great offices of state and the civil service were filled by members of royal family and the nobility. The ruling class was, however, regulated in such a way that its members could not, in theory, rival the King in either his splendor or power. Royalty, to start with, merged with commoners after five generation. This meant that there were not too many

ranking princes, which there otherwise might have been, for the King was allowed to have four Queens and any number of consorts.

There were five different grades of princes. The child of a Queen was a Chao Fa, but one of a consort was a Phra-ong Chao. The grandchild of the King was a Mom Chao. It was understood that only members of these first two generations of the royal family could properly be considered as princes. The children of the Mom Chao were Mom Ratchawong and the latter's offspring were Mom Luang.²² The Mom Luang's children were gentleman-commoners.

The Thai nobility was also not hereditary, for its existence, in theory depended entirely on government service. King chulalongkorn described the position of nobility in these terms:

The custom regarding them is near to that prevailing in China, where rank and office are combined. If a person has rank, he occupies at the same time an office. If he leaves such office he leaves his rank as well, unless the King allows him to keep it on account of services rendered.

The Establishment of the Thesaphiban system of Provincial Administration

In May 1897, the concerning district administration or the Phraratchabanyat laksana pokkhrong thongthi was promulgated. In February 1899, the Ministry of the Interior issued the Regulations concerning provincial administration or the Kho bangkhap

pokkhrong huamuang. The government and the Ministry of the Interior used the experience acquired in the period of experimentation in order to formulate the rules which formalized the organization of the provincial, district, communal and village administrations. They also inserted a few rules based on their knowledge and awareness of colonial administrations in South-East Asia.

With the Regulations of 1899, the Ministry of the Interior provided itself and its representatives in the provinces with the weapons to undermine and to terminate whatever remained of the provincial administration's independent existence. To begin with, a strong statement was made to the effect that the governorships were not semi-hereditary and that it was the King who had the sole right to appoint governors. It was stressed symbolically that the King would no longer make any governor 'regent' (phu samret ratchakan), which title had given the holder powers of life and death over the people, but that he would henceforth designate a governor as 'one who is acting in the royal service' (phu wa ratchakan).

The provincial nobility were formally deprived of much of their former patronage. The Ministry itself announced that it would take over the appointment of the deputy governor (palat), the public prosecutor (yokkrabat), and the revenue officer (phu chuai). At the same time, the superintendent commissioners were made responsible for taking over the appointment of 5 other officials, 2 of whom (cha

muang and saralek) were destined to be the governor's assistants, 1 (satsadi) the deputy governor's, 1 (phaeng) the public prosecutor's, and the last (supphamattra) the revenue officer's assistant. The governor was left with only the appointment of the two most junior provincial officials and the clerks. But even this last vestige of patronage was qualified when the governors were required to make these appointments only with the consent of the superintendent commissioners. Furthermore, the provincial nobility were also deprived of their traditional sources of livelihood, for they were empowered to demarcate the district boundaries as they thought fit. They were of course authorized to appoint the district officers. The governors were given a little patronage over the district administration, for they were enabled to recommend three men for each district officership. But the superintendent commissioners' redomination was maintained for they could both appoint and dismiss the district officers.

The district officers were in their turn allowed to have some patronage, for they were enabled to choose the deputy district officer (palat amphoe), the district financial officer (samuhabanchi amphoe), the clerks and the constables. However, the superintendent commissioners' predominance was again maintained, for appointments had to be confirmed by them. The government followed the example of British administration in Burma in regarding the executives of the district level of the administration as the most junior officials in

the national provincial civil service. The British equivalent to the Thai district in Burma was the sub-district, the officer of which was called the assistant commissioner. India Civil Service officers started their career at this level of the administration.

In the Act of 1897, as in the ministerial circular of 1896, the district officers were entrusted with manifold duties. This was because the district administration was considered to be the pivot upon which the entire provincial administration was destined to revolve. The district officers were seen to be the agent between the central government's officials at the monthon and provincial levels and the people's elected officials in the communes and villages. It was they who had to try to implement the orders from the superintendent commissioners and the governors at the communal and village levels of the administration. Accordingly, they were told to acquire a thorough knowledge of their districts and to visit the communes at least once a month and to make monthly reports to the governors. The Act followed the ministerial circular in making the district officers responsible for the maintenance of the peace, the overall supervision of the commune and village elders, the registration of livestock and the keeping of contracts. The district officers were empowered to suspend commune and village elders for misdemeanours, but this power was checked by its dependence upon the governors' consent and confirmation.

In the Act concerning district administration, several innovations were introduced regarding the organization of the commune. The idea that the area of a commune should be determined by a radius of three hours' walk between the central and furthest villages was abandoned in favour of one that a commune should consist of approximately ten villages. The governors were ordered to demarcate the sub-district boundaries, but it was no longer deemed necessary for them to preside over the elections of commune elders, because district officers were considered competent to organize the village elders for that task. Furthermore, changes in commune elders were also made possible for the first time. To start off with, the commune elders were allowed to retire, and the district officers were told to organize the village elders for an election to fill the vacancy within two weeks of the retirement. Secondly, commune elders could be voted out of office by the village elders. Finally, governors could dismiss them for misdemeanors.

Conclusion

The result of opinion surveys of presidents of Tambon Administrative Organizations (TAOs) and mayors of municipalities around the country shows a similar result. Clearly, approximately over 90 percent of 2,972 presidents of the TAOs and mayors of municipalities who answered the questionnaire distributed some money to provincial officers during the last 2 years.

However, the data illustrates that 96.1 percent of them distributed some money to district chief officers, while 80.5 percent of them answered that they distributed some money to provincial governors. This situation is quite understandable as the district chief officer is the direct supervisor of the TAO and some types of municipality, not the governor.

The decentralization process implemented since 1990s should have some impacts upon the relationship between provincial and local administrations. The provincial governors should not feel free to do whatever they want as they did in the 1970s. Provincial governors have got some supports from various kinds of local government in their own provinces. When they would like to launch any development programs, they need to consider resources, which are available to them. They inevitably might have to ask for some supports from local government as it has its own revenues.

We can see that the decentralization process started since 1990s does have some impacts upon Thai local government. Relationship between provincial and local administrations has been changed tremendously. As local government has gained more budget, the proportion of the provincial budget has been inevitably reduced. Based on Mutebi's framework of the politics of recentralization, provincial governors and other bureaucrats in provincial administration can be considered as the losers of this decentralization process.

Reference

Chotmai luang udom sombat. (1913). (The Letters of Luang Udom Sombat), ed. Prince Damrong Rajanubhab (Bangkok).

Chaiyan Rajchagool. (2004). **Thombon administration organization : Are the people in the dramatis personae or in the audience?**. Chang Mai: Department of History Faculty of Humanities Chiang Mai University.

Fumio Nagai, Nakharin Medtrairat and Tsuruyo Funatsu. (2008). **Local government in Thailand : Analysis of the local administrative organization survey**. Institute of Developing Economies, Japan External Trade Organization (IDE-JETRO).

Gruening, G. (2001). Origin and theoretical basis of new public management, **International Public Administration journal**, 4(1).

Halligan, J. (1992). Political Leadership in and Age of Constraint : The Australian Experience, Pittsburgh, P.A : University of Pittsburgh Press.

Henri Mouhot. (1864). **Travels in the central parts of Indochina (Siam), Cambodia, and Laos**. London.

Hood, Ch. (1991). A Public management for all seasons?, **Public Administration**, 69.

Ilago, S.A. (2001). Participation, the internet, and Local governance : Review of Philippine local government websites, **Asian Review of Public Administration**, 13(2).

McVey, R. ed. (2000). **Money and power in provincial Thailand** Singapore : ISEAS.

National Archives, Bangkok, M. 17/19 : Phirenthorathep to Damrong, 1/843 20 April 1893.

National Archives, Bangkok, M. 16/29 : Prachak Sinlapakhom to Damrong, 63/113, 1 Nov. 1894.

Samaratunge, R & Bennington, L. (2002). New public management : Challenge for Sri Lanka, **Asian Journal of Public Administration**, 24(1).

Schneider, A.L. & Ingram, H. (1997). **Policy design for democracy**, Lawrence: University of Kansan Press.

Sopchokchai, O. (1995). **Strengthen women's ability to participate in village development planning and decision-making processes : An action research**. Bangkok: Thailand Development Research Institute.

Weerasak K. (2004, December). Local government initiatives in Thailand. **The Asia Pacific Journal of Public Administration** 126 (2).

Wasan, L. (2001). **The status of central-LG relationship in Thailand : A case of tambon administrative organization [in Thai]**. (A thesis submitted to the Faculty of Political Science, Thammasat University for a master's degree).

Zifcak, S. (1994). **New Managerialism : Administrative reform in Whitehall and Canberra**, Buckingham: Open University Press.

หลักเกณฑ์การจัดทำต้นฉบับวารสารนาคบุตรปริทรรศน์

วารสารนาคบุตรปริทรรศน์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราชเป็นวารสารเพื่อเผยแพร่บทความวิจัย และบทความทางวิชาการทางการศึกษา มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ของบุคลากร นิสิต มหาวิทยาลัย ราชภัฏนครศรีธรรมราชและจากหน่วยงานภายนอก

1. ประเภทของผลงานที่จะพิมพ์

1.1 บทความวิจัย ความยาวไม่เกิน 10 หน้ากระดาษ A4 ใช้ตัวพิมพ์ TH Sarabun PSK ขนาด 16 Point และต้องไม่เคยตีพิมพ์ในวารสารหรือหนังสือใดมาก่อน

2. รูปแบบของการเขียนผลงาน

2.1 รูปแบบของการเขียนบทความวิจัย

เพื่อความเป็นมาตรฐานของวารสารนาคบุตรปริทรรศน์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช ข้อเขียนที่เป็นบทความการวิจัยที่จะลงพิมพ์ในวารสารนาคบุตรปริทรรศน์ ควรมีลักษณะเรียบเรียงตามลำดับดังนี้

2.1.1 ชื่อเรื่องภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

2.1.2 ชื่อผู้วิจัยทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

2.1.3 สถานที่ทำงานของผู้วิจัย

2.1.4 บทคัดย่อ (Abstract) ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษโดยให้ขึ้นต้นด้วยบทคัดย่อที่เป็นภาษาไทยและท้ายบทคัดย่อให้กำหนดคำสำคัญ (Keyword)

2.1.5 เนื้อหาจะเป็นภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษก็ได้ เป็นการเขียนบทความที่ใช้งานวิจัยที่ศึกษาเป็นฐานในการเขียน ในเนื้อหาจะประกอบด้วย

1) บทนำ

2) วิธีการ

3) ผลการวิจัย

4) สรุปและอภิปรายผล (หากมีข้อเสนอแนะให้ใส่ในหัวข้อนี้)

2.1.6 เอกสารอ้างอิง (Reference)

2.2 รูปแบบของการเขียนบทความทางวิชาการ

บทความทางวิชาการที่จะลงตีพิมพ์ในวารสารนาคบุตรปริทรรศน์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช ควรมีลักษณะเรียงลำดับก่อนหลัง ดังนี้

2.2.1 ชื่อบทความ

2.2.2 ชื่อผู้เขียนบทความ/ตำแหน่งของผู้เขียนบทความ

2.2.3 สถานที่ทำงานของผู้เขียนบทความ

2.2.4 บทคัดย่อทั้งภาษาไทย และภาษาอังกฤษและคำสำคัญ

2.2.5 บทความ (บทนำ สาระ และบทสรุป)

2.2.6 เอกสารอ้างอิง

3. การเขียนเอกสารอ้างอิงของบทความวิจัย และบทความทางวิชาการ ทั้งภาษาไทย ภาษาอังกฤษ ให้จัดเรียงตามลำดับอักษร ชื่อผู้แต่ง โดยใช้รูปแบบการเขียนเอกสารอ้างอิงแบบ APA (American Psychological Association) ตามตัวอย่างดังนี้

3.1 กรณีอ้างอิงจากหนังสือให้เขียนตามรูปแบบ

ชื่อ//นามสกุลผู้แต่ง//ปีที่พิมพ์//ชื่อหนังสือ//(ครั้งที่พิมพ์)//สถานที่พิมพ์//สำนักพิมพ์.

ไพรัช จัชยพงษ์ และกฤชณ์ ช่างกล่อม. (2541). การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานสารสนเทศแห่งชาติเพื่อการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี.

3.2 กรณีอ้างอิงจากการสารให้เขียนตามรูปแบบ

ชื่อ//นามสกุลผู้แต่ง//ปี, เดือนที่//วารสารออก).//ชื่อหนังสือ//ชื่อวารสาร, ปีที่/(ฉบับที่),
/เลขหน้าของบทความ.

จุ่มพล พูลภัทรชีวิน และรัตนนา ตุนศรัสสี. (2542). วิัฒนาการและทางเลือกของนโยบายการศึกษาของรัฐบาลไทย. วารสารครุศาสตร์, 27 (2), 98-106.

3.3 กรณีพิมพ์อ้างอิงอินเทอร์เน็ต (Internet) ให้เขียนตามรูปแบบ

ชื่อ//นามสกุลผู้แต่ง//ปีที่จัดทำ).//ชื่อเรื่องของเอกสาร//ค้นเมื่อ/เดือน/วัน, ปี, จาก/URLของเว็บไซต์ที่เข้าถึง

สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ. (2545). จรรยาบรรณนักวิจัย. ค้นเมื่อ พฤษภาคม 3, 2556,
จาก <http://www.nrct.go.th/research/ethics.html>

4. ก่อนส่งต้นฉบับให้ส่งพร้อมแผ่นชีดี (Microsoft Word)

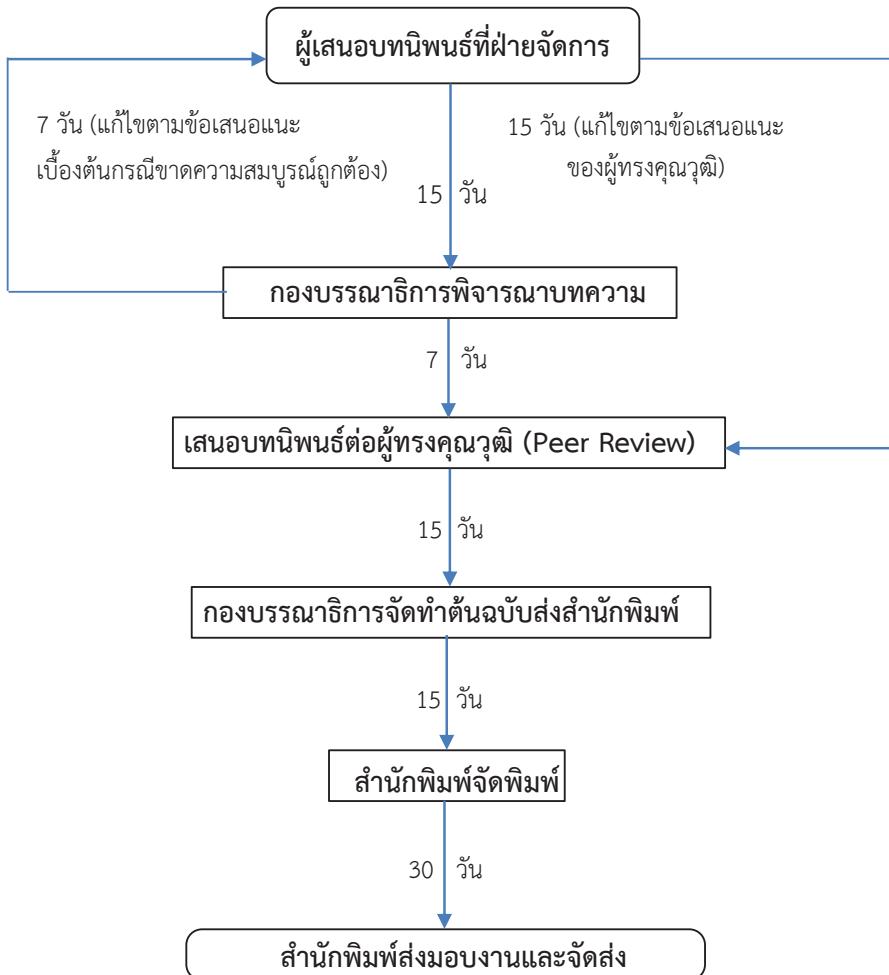
5. สิทธิของกองบรรณาธิการ

ในกรณีที่บรรณาธิการ หรือผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งได้รับเชิญให้เป็นผู้ตรวจสอบความวิจัยหรือบทความทางวิชาการมีความเห็นว่าควรแก้ไขความบกพร่องทางกองบรรณาธิการ จะส่งต้นฉบับให้ผู้เขียนพิจารณา จัดการแก้ไขให้เหมาะสมก่อนที่จะลงพิมพ์ ทั้งนี้กองบรรณาธิการจะยึดถือความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิเป็นเกณฑ์

6. กองบรรณาธิการจะไม่ส่งต้นฉบับคืนให้ ไม่ว่าบทความวิจัยหรือบทความวิชาการนั้นจะได้รับการลงพิมพ์หรือไม่

7. ต้นฉบับจะต้องมีชื่อผู้เขียน ผู้เรียบเรียงหรือผู้แปล โดยแจ้งชื่อ นามสกุลจริง ตำแหน่งผู้เขียน บทความ สถานที่ทำงานและหมายเลขโทรศัพท์หรืออีเมล์ ที่สามารถติดต่อได้สะดวก

ຂໍ້ຕອນການຕີພິມພື່ເພຍແພຣວາຮສານນາຄບຸຕຮປຣກຮຄນ
ມາຮວິທາລະຍາບຸກຄຣກຮອດນາຮ
ໃຊ້ຮະຍະເວລາ 90-120 ວັນ

ແບບປະເມີນຄຸນກາພບທຄວາມ

ບທຄວາມວິຈີ້ຍ/ຮາຍງານວິຈີ້ຍ ເຮື່ອງ

ຂໍ້ອັນກວິຈີ້ຍ

ກ.ກາປະເມີນຄຸນກາພບທຄວາມວິຈີ້ຍ/ຮາຍງານວິຈີ້ຍ

1. ທ່າວໜ້ວວິຈີ້ຍ

() ເປັນທ້າວໜ້ວໃໝ່ມີຄືວ່າໜ້າໜ້ອນກັບງານວິຈີ້ຍທີ່ເຄຍມືມາກ່ອນ
 () ມີຄວາມໜ້າໜ້ອນແຕ່ໃໝ່ວິວິກາຣທີ່ແຕກຕ່າງອອກໄປ
 () ມີຄວາມໜ້າໜ້ອນທັງທ້າວໜ້ວແລະວິວິກາຣ

ຄວາມເຫັນທີ່ຮູ້ອ້າວັນອະນະເພື່ອກາປະເມີນຄຸນກາພບທຄວາມວິຈີ້ຍ.....

2. ວິວິຈີ້ຍ : ມີວິວິກາຣທີ່ຮູ້ອ້າວັນທີ່ຄູກຕ້ອງຮັດກຸມ ມີກາເກີບຂໍ້ມູນຕາມໜັກວິວິກາຣວິຈີ້ຍໄດ້ດີ ແລ້ວ

() ຄູກຕ້ອງເປົ້າມາກ () ດີ () ພອໃຈ້ () ຍັງມີເຄື່ອງກູກຕ້ອງ

ຄວາມເຫັນທີ່ຮູ້ອ້າວັນອະນະເພື່ອກາປະເມີນຄຸນກາພບທຄວາມວິຈີ້ຍ.....

3. ຄວາມຄຣອບຄລຸມໃນທຸກປະເທົ່ານອງຮາຍງານວິຈີ້ຍ ເຊັ່ນ ວັດຖານປະສົງການວິຈີ້ຍ ຂອບເຂດການວິຈີ້ຍ ເປັນຕົ້ນ

() ຄຣອບຄລຸມທຸກປະເທົ່ານ

() ໄມ່ຄຣອບຄລຸມ

ຄວາມເຫັນທີ່ຮູ້ອ້າວັນອະນະເພື່ອກາປະເມີນຄຸນກາພບທຄວາມວິຈີ້ຍ.....

4. ຈານວິຈີ້ຍທີ່ເກີ່ວຂຶ້ອງ

() ເໜັກສົມ

() ໄມ່ເໜັກສົມ

ຄວາມເຫັນທີ່ຮູ້ອ້າວັນອະນະເພື່ອກາປະເມີນຄຸນກາພບທຄວາມວິຈີ້ຍ.....

ข. ข้อวินิจฉัยสำหรับการตีพิมพ์

() มาตรฐานยังไม่ดีพอสำหรับตีพิมพ์
() ตีพิมพ์ได้โดย
() ไม่ต้องแก้ไข
() มีการแก้ไข ดังนี้

รายละเอียดที่เสนอแนะให้ปรับปรุงแก้ไข

หน้าที่	หัวข้อ	บรรทัดที่	ข้อความที่เสนอให้ปรับปรุงแก้ไข

พร้อมนี้ได้ส่งต้นฉบับบทความแนบมาด้วยแล้ว

(ลงนาม).....

(.....)

วันที่.....

นากบุตรปริทรรศน์

นากบุด เป็นชื่อต้นไม้ชนิดหนึ่ง ซึ่งวิทยาลัยครุศาสตร์ธรรมราชได้เลือกเป็นไม้ประจำวิทยาลัย ซึ่ง ผศ.ประทย์ด แก่ym ได้เขียนเรื่องราวของที่มาคำว่า “นากบุตร” ไว้ว่า เมื่อวันที่ 9 มกราคม 2534 วันสถาปนาวิทยาลัยครุศาสตร์ธรรมราช ปัจจุบัน ได้มีการสรรหารา “พรรณไม้” ประจำสถาบัน โดยพิจารณาจากคุณลักษณะของต้นไม้ที่มี พ้องกับคุณลักษณะของสถาบันแห่งนี้ เช่น มีดอกสีเหลือง ปลูกได้ดีพื้นที่บริเวณเขามหาชัย หรือเป็นพรรณไม้ ที่หาได้ในบริเวณป่าแถบนี้ เป็นต้น และในที่สุดคณะกรรมการได้พิจารณาเลือก “นากบุด” เป็นไม้ประจำสถาบัน ความในประกานนั้นพรรณนาลิงคุณลักษณะที่สอดคล้องกับคุณลักษณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราชดังนี้

ณ เชิงเขามหาชัยอันไพศาลแห่งนี้ เดิมเป็นบริเวณที่มีสภาพธรรมชาติร่มรื่น มีไม้ยืนต้นนานาพรพรรณ เจริญงอกงามประดับป่าข่าวเป็นพืด จากนั้นมาปีพุทธศักราช 2500 กระทรวงศึกษาธิการ ได้ใช้พื้นที่ส่วนหนึ่ง เป็นที่ตั้งของโรงเรียนฝึกหัดครู ซึ่งต่อมามาได้พัฒนามาเป็นวิทยาลัยครุ สถาบันราชภัฏ และมหาวิทยาลัยราชภัฏ ในปัจจุบัน ตามลำดับ

ทุกชีวิตที่ได้อยู่อาศัยในแนวป่าต่างรู้สึ้งถึงคุณค่าของป่าดี ด้วยป่ามีส่วนปูรุ่งแต่งให้เดดอุ่น ลมอ่อน และดินเย็นชุ่มชื้น ดอกไม้ สั่งกลิ่นหอมประเทืองใจ สัตว์น้อยใหญ่อาศัยอยู่อย่างสุขสบาย

หลายปีที่ผ่านมา สถานศึกษาแห่งนี้ ได้ใช้ประโยชน์จากป่านี้มากเกินจะพรรณนา ต่างตระหนักดีว่า ธรรมชาติ คือจุดกำเนิดของสิ่งมีชีวิต มวลมนุษยชาติ สิงสาราสัตว์ แม่น้ำลำธาร ตลอดจนภูเขาและป่าไม้ ธรรมชาติก็มีสถานภาพไม่แตกต่างไปจากมนุษย์ ในฐานะที่เป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่งของโลกใบนี้ จึงควรมีสิทธิ์ ที่จะมีสิ่งที่มีชีวิต ไม่ต่างจากมนุษย์ ให้มีความอุดมสมบูรณ์ให้หักได้ และใน วาระสำคัญวันสถาปนามหาวิทยาลัย ได้ใช้โอกาสพิเศษนั้นจัดทำพรรณไม้ແบบป่านี้มาเป็นไม้ประจำสถาบันหรือ ประจำมหาวิทยาลัย เพื่อจะได้ใช้เป็นเครื่องระลึกถึงอีกทางหนึ่งสืบไป

ในบรรดาพรรณไม้เหล่านั้น ได้พิจารณาเห็นว่า “นากบุด” เป็นไม้ที่มีค่าคุ้ว่าแก่การเป็นไม้ประจำมหาวิทยาลัย ด้วยมีความสอดคล้องในหลายประการ

“นากบุด” เป็นไม้ยืนต้นขนาดกลางถึงขนาดใหญ่ ชนิด *Mesua nervosa* Planch. Et Triana ในวงศ์ *Guttiferae* สูงประมาณ 15-25 เมตร บกอกถึงความยิ่งใหญ่ ไม่ต่ำต้อยด้อยค่ากว่าใคร สามารถสูงชั้นชุด รับแสงแดดได้อย่างเต็มภาคภูมิ ไม่จำเป็นต้องอาศัยร่มเงาต้นไม้อื่นก็อยู่ได้

ส่วนใบเล็กเขียวเข้ม หนา และแข็งเป็นรูปหอก ไม่ผลัดใบ เรือนยอดเป็นพุ่มทึบรูปเจดีย์ต่ำ บงกชิ่ง ความมุ่งมั่นตามปณิธานที่ตั้งไว้ ประหนึ่งปลายแหลมของใบและทรงพุ่มเจดีย์

ในขณะที่ลำต้นตรง เปลือกเรียบ เนื้อแข็ง ได้รับขนานนามว่า *Iron Wood* พิสูจน์ถึงความซื่อตรง มั่นคง เหนียวแน่น แข็งแกร่ง แห่งความรักสามัคคี ยกที่โครงระคิดทำลายได้ยาก

ຄວາມໝາຍທີ່ປຣກັນໄທ້ເຫັນສັດຈາກດອກ ຜົ່ງມີກັບດອກຫາແລະແບ່ງສີຂາວນວລ ມີເກສຣຕ້ວຜູ້ຍ່າຍໃນແຜ່ງຮະຈາຍເປັນຮັມສີເຫຼືອງເຂັ້ມຍູ້ກ່າວດອກ ສີເຫຼືອນອກຈາກເປັນສີປະຈຳສາບັນແລ້ວ ໃນທາງຈິຕິວິທີບາວອກ ຄົງຄວາມສົດຂຶ້ນ ມີຊີວິຕີໜ້າ ຄຶກຄັກ ກຣະຕີ່ອີຣິນ ອຍກຮູ້ອຍາເຫັນ ແລະໃນທາງຄວາມເຂົ້າ ສີເຫຼືອງເປັນສີແໜ່ງສະຫຼຸດ ເປັນສີແໜ່ງຄວາມສັດດີສີທີ່ ນັບເປັນນິມິດທີ່ຕຽກກັບທີ່ໃຈເຮົານິກໄວ້

ສໍາຫັບການແຜ່ງຮະຈາຍເປັນຮັມສີເຫຼືອງຮອບທິສຂອງເກສຣຕ້ວຜູ້ ຄືບັນທຶກທີ່ຜົລິຫອກໄປຮັບໃໝ່ສັງຄົມທີ່ວຸກທິສ ແລະຍັງໄດ້ມີສິຫຼອງໜຶ່ງມີມາກລິ່ນທົມເຍັນຂອງດອກ ບ່າງບອກເຖິງຄຸນຈາມຄວາມຕີຂອງບັນທຶກແໜ່ງສາບັນນີ້ທີ່ຈະຈາຍສ້າງເຂົ້າເສີຍແລະພົງຈານໃຫ້ເຫັນເປັນປະຈັກໆ

ນອກຈາກນັ້ນທຸກສ່ວນຂອງຕົນນາກບຸດ ເປີເລືອກ ດອກ ພລ ຕັ້ນ ຮາກ ໃບ ມີຄຸນຄ່າທາງສມຸນໄພຣທັ້ງສັ້ນ ນັ້ນຄືອ ຄຸນຄ່າຂອງມາວິທາລັຍໂດຍຮວມທີ່ພ່ອມຈະຮັບໃໝ່ສັງຄົມ

ອນົງນາມຂອງພຣຣນໄມ້ນີ້ ມີເສີຍພ້ອງກັບຄຳທີ່ມີຄວາມໝາຍເປັນມົງຄລ ຄື່ອ “ນາກ” ພ້ອງກັບຄຳວ່າ “ນາຄ” ຜົ່ງມີຄວາມໝາຍວ່າ ຊ້າງສາຮ ດີບຸກ ຖູກ ແລະ ພູ້ໃນສວຽກຮ້ອບາດາລ ແລະຜູ້ປະເສົງ ແລະ “ບຸດ” ພ້ອງກັບຄຳວ່າ ບຸຕຣ ຜົ່ງມີຄວາມໝາຍວ່າ ລູກ ເມື່ອນຳທັ້ງສອງຄຳນີ້ມາປະກອບກັນຈະໄດ້ຄຳວ່າ “ນາຄບຸຕຣ” ອາຍາຈະໃໝ່ຄວາມໝາຍວ່າ “ບຸຕຣຂອງຜູ້ປະເສົງ” ເພື່ອສອດຮັບກັບ “ຮາຈກັນ” ແລະ “ຄົນຂອງພຣະຣາຈາ” ຈຶ່ງເຖິງໂວກາສສ້າງສັ່ນທີ່ “ນາຄບຸຕຣ” ທີ່ຄົງໄວ້ຈົ່ງເສີຍເຕີມ ແລະ ເສີມຄວາມໝາຍອັນເປັນມົງຄລເຫັ້ນໄປ

ເມື່ອວັນທີ 9 ມັງກອນ 2534 ຈຶ່ງໄດ້ມີການປະກາດຊ່ອງ “ນາຄບຸຕຣ” ເປັນພຣຣນໄມ້ປະຈຳສາບັນຄວຮຄ່າແກ່ ການປຸລູຂໍຍາຍພັນຮູ້ໃຫ້ແພວ່ຫລາຍທັ້ງກ່າຍໃນແລະກາຍນອກສາບັນຄູ່ສາບັນສືບໄປ

ວາງສາຮວິຊາການ ກາຮຕິກ່າຫາ “ນາຄບຸຕຣປຣກຮຄນ” ຈຶ່ງເປັນຂຶ້ນທີ່ຄູກເລືອກມາໃຫ້ໃນການເພຍແພວ່ພົງຈານທາງວິຊາການ ທີ່ເປັນຈາກສ້າງສຣກໍ່ຈົ້ນມາຈາກນັກຕິກ່າຫາ ນັກວິຈັຍ ໃຫ້ອງຄ່າວັນຮູ້ທີ່ໄດ້ມານີ້ ກຣະຈາຍໄປຢັງແລ້ງເຮັນຮູ້ຕ່າງໆ ແລະຈະໄດ້ເປັນພລັງຂັບເຄີ່ອນວິຊາການໃນການພັນນາສັ່ນຄົມ ພັນນາປະເທດຕ່ອໄປ

ບຣຮນາອີກການ